

Бързо вратата затвори, ключалката тракна
 отвъртѣ. —
 Като че гръмнатъ, остана тамъ Велко прѣдъ
 тъмната вратня.
 Гато отново се сепна и погледъ прѣмѣтна, смутено,
 Въ малкий прозорецъ — измама ли бѣше? —
 стори му се, тамо
 Нейната сѣнка прѣмина, въспрѣ се и пакъ се
 изгуби;
 А подиръ малко блѣщукна, дълбоко въвъ стаята
 вжтрѣ,
 Нѣкакъвъ огънь. Прѣстѣпилъ къмъ прага двѣ
 стѣпки, тогава
 Той на вратата похлопа — но излека самъ му
 се стори
 Той че похлопа, до толкова тупаше силно
 сърдце му.
 Пакъ той повтори, и счу се тогава изниско
 отвъртѣ:
 «Що е, що хлопашъ, човѣче? Не видишъ ли, късно
 е. Кой си?»
 — Азъ съмъ. Дъждъ плисна, измокри ме; въ кѣщи
 пустнине
 Да се погрѣя; за Бога, студено е вънка!» Смѣлча
 се отново
 Воденичарката вжтрѣ. Но излекомъ ето, слѣдъ малко,
 Хлопна ключалката, вратнята се пооткрехна
 полека —
 Трепна сърдцето на Велка. Завчасъ, да прѣдвари
 измама,